

мечтаніе въ главы-ты на безумны-ты хора, да ся лжють по тѣхъ и да не познаѣтъ истиннаго Бога. Діа, най-първъ отъ богове-ты ви, не умрѣ ли въ Крытъ? Асклипій не ли устрѣли грѣмовна-та трѣскавица? Ираклій не изгорѣ ли въ огань? Всичкы тыя, и други като тѣхъ, погынахъ и не ся веке чюхъ и видѣхъ. Тѣй като думаше С. Игнатъ съ смѣлость, царь-тъ ся уплаши, наедно съ събраны-ты, да не посрами богове-ты имъ съ такыва укорителны думы; за това повеле да го изгонять вѣнъ и скоро да го затворять въ тѣмницѣ-тѣ. Прѣвъ всичкѣ-тѣ нощъ царь-тъ не заспа да мысли съ каквѣ горчивѣ смърть да умори Святеца. Найсѣтнѣ науми да го хвърли на звѣрове-ты, за да го изядѣтъ живѣ; понеже той мысляше че, освѣнъ това, нѣма друга по-люта смърть.

Сутрень-тѣ, като стана, Травиъ обади на свои-ты голѣмцы, и това царско мнѣніе ся удобри отъ всичкыа свѣтъ, решихъ обаче да ся не извърши наказаніе-то у Антиохыѣ, за да не бы да ся прослави Игнатъ мѣжду съгражданы-ты си като мъченикъ; нѣ да го пратять свързанъ въ Римъ съ 10 войны, кои-то да го закарать бійшкомъ; притова тамъ го не познава никой отѣ и що е, та лесно може да ся докаже на народа какъ той е единъ злодѣй достоенъ за такъвѣ смърть; и съ тойзи начинъ може да остане имя-то му безславно и покрусано. Решение-то ся извѣсти на С. Игнатіа, да знае, че е осъденъ веке на смърть. — А той, като ся научи за решеніе-то, благодаряше на Бога, и съ голѣмѣ радость прія оковы-ты (веригы-ты), що му ся наложихъ. Това като ся извърши царь-тъ ся справи съ войскѣ-тѣ си за кадѣто отиваше да ся бие, а божій страдалецъ, обвързанъ съ тяжкы желѣзны веригы, завождаше ся въ Римъ отъ десетима немилостивы войны. На излазаніе изъ Антиохыѣ, той са помоли за черквѣ-тѣ и за словесно-то свое стадо, кое-то прѣпорѣчя на Бога. Мнозина отъ вѣрны-ты го послѣдвахъ плачешкомъ докѣтъ го испроводихъ отвѣнъ града, Войни-ты го грабнахъ веке изъ рѣцѣ-ты на неговы-ты милы познаницы, и токо що достигнахъ въ градъ Силевскій, безъ да ся забавять, сѣднахъ въ корабль (геміѣ) и поморе-то скоро пристигнахъ въ Смирнѣ. Тука като ся срѣшнахъ съ съученика си Поликарпа, кой-то бѣше Смирненскій Епископъ, цѣлова го съ радость, и похвали му ся съ веригы-ты си, кои-то имаше за украшеніе. Не-